

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **O. M.**, narozený X,
státní příslušnost Republika Uzbekistán,

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2025, č. j. OAM-1186/ZA-ZA11-ZA18-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. V žalobě namítl, že v rámci správního řízení bylo mj. zjištěno, že je státním příslušníkem Republiky Uzbekistán, přičemž pochází z oblasti, kde uniká zemní plyn, což způsobuje úmrtí cca 4 000 lidí v měsíci, kdy žalobce takto ztratil otce a jeho nezletilá dcera musela být hospitalizována. V obci hynou z tohoto důvodu rovněž zvířata. Žalobce se nebrání návratu do vlasti, avšak tamní orgány situaci neřeší. Není ve finančních možnostech žalobce přesídlit do jiné oblasti. Žalobce má za to, že správní orgán nevedl řízení způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci, v důsledku čehož porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), kdy v řízení bylo zjištěno, že žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany z důvodu humanitárních, konkrétně ohrožení života a zdraví z důvodu úniku zemního plynu v místě bydliště. Bylo proto potřebné zjistit z jaké oblasti pochází, zda tam skutečně dochází k únikům, jakým způsobem je domovský stát žalobce řeší a zda hrozí ohrožení života a zdraví žalobce, tyto úvahy však správní orgán neprovedl. Opatřil si pouze dva internetové zdroje, které byly pouze strojově přeloženy, nemělo by k nim být přihlíženo jako k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce se domnívá, že je třeba mít jistotu, že mu v domovském státě nehrozí nebezpečí. V řízení byl pořízen jako podklad toliko dokument nazvaný jako Informace OAMP, jehož autorem byl žalovaný, dále zde byly dva strojově přeložené podklady. V této souvislosti má žalobce za to, že nelze strojový překlad odůvodnit hospodárností řízení.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, žalobní tvrzení o údajném počtu úmrtí, není pravdivé. Žalobce v průběhu správního řízení hovořil o jednotkách osob měsíčně, zatímco žalobní argumentace popisuje rovnou tisíce. Žalobce svá tvrzení o spojení těchto úmrtí s únikem plynu neprokázal. Žalovaný v rozhodnutí popsal, proč obavy žalobce z úniku plynu nejsou důvodem pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný nesouhlasí s tím, že strojové přeložení dvou internetových zpráv založilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Tento typ překladu využívaný z důvodu hospodárnosti řízení je u jednoduchých, neodborných textů běžnou praxí. Žalobce mohl doložit jiné zprávy, to však neučinil. Předmětné články potvrzují výpověď žalobce, že uzbecké státní orgány se situací zabývají. Únik plynu na základě informací z dostupných zpráv nepředstavuje žádnou hrozbu pro obyvatelstvo.
4. Z obsahu spisového materiálu vyplynuly tyto pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
5. Žalobce ke své žádosti sdělil, že vyznává islám, nebyl politicky aktivní. Je ženatý, má 4 děti, všechny žijí s matkou v Bandikhonu. Poslední pobyt ve vlasti byl v oblasti Surkhandarskaya, obvod Bandikhon. V ČR žije od roku 2011, naposledy přicestoval v roce 2022. V EU pobýval také v Polsku, Rakousku a Lotyšsku. Je zdravý. Důvodem žádosti je, že ve vzdálenosti 11 km od jeho domu v Uzbekistánu uniká zemní plyn, plameny sahají do výšky 200 m. Kvůli tomu v obci umírají 3 – 4 lidé měsíčně. Policie chodí po domech a říká lidem, aby plameny nenatáčeli. V místě hynou také hospodářská zvířata. Jako příčina úmrtí je u daných osob poté uváděno něco jiného, např. vysoký tlak. Žalobce se bojí o své zdraví a život. Potíže postihly jeho dceru, která musela být v nemocnici, nicméně se uzdravila, jeho otec však bohužel v důsledku těchto skutečností zemřel. Jakmile se situace zlepší, žalobce se dobrovolně vrátí domů, nyní se však bojí.

6. V rámci pohovoru žalobce sdělil, že důvodem cesty do ČR v roce 2022 byla snaha si zde vydělat finanční prostředky na opravu rodinného domu, auto a svatební hostiny synů. O české povolení k pobytu poprvé požádal v Polsku měl pobytové oprávnění, které se snažil dále prodlužovat a přenést do ČR. V ČR žil, má zde známé a vazby. Dne 25. 3. 2025 se od cizinecké policie dozvěděl, že žádost v Polsku byla zamítnuta. V ČR mu poté bylo uloženo správní vyhoštění, proto přišel požádat o mezinárodní ochranu, jednalo se o poslední možnost zajištění legálního pobytu v ČR. Většinou pracoval na stavbách. Plyn uniká od roku 2024, v den, kdy to vypuklo, zemřeli 4 lidé, od té doby ložisko hoří. Nějaká ruská společnost chtěla v místě těžit zemní plyn, lidé zemřeli v rámci příprav těžby. Žalobce má za to, že těžba plynu velmi negativně ovlivňuje všechny tamní obyvatele. Počet úmrtí si dovodil na základě toho, že je zvykem chodit na pohřby sousedů. Dle žalobce je tam takových 4 – 5 pohřbů měsíčně, kdy lékaři mají vždy připravenou zprávu, kde je uvedeno nějaké onemocnění, které dotyčný neměl, aby se zakryl důvod úmrtí v důsledku úniku plynu. Podle síly větru se plyn šíří do oblasti, kde jsou připraveny záchranky pro zajištění pomoci. Když je silný vítr, zajišťuje se evakuace. Tu realizují policie a starosta. Zvířata se nepřeváží, proto hynou. Starosta lidem poradil se přestěhovat do jiného místa. Ruskou společnost tyto problémy nezajímají. Informace má od syna a z internetu. Rodina žalobce v oblasti stále žije a podstupuje ony evakuace. Lidé žijící ještě blíže ložisku se odstěhovali. Žalobce je s rodinou v kontaktu a kontroluje situaci, problém je nejvíce tehdy, když je vítr. K dotazu, zda by se žalobce mohl v rámci Uzbekistánu přesídlit, sdělil, že v jiných částech země nemá žádné zázemí, nemá tam byt ani dům a nájem by byl drahý. Nevydělal by na to v Uzbekistánu dostatečné prostředky.
7. Rozhodnutím ze dne 20. 11. 2025 žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
9. Žalovaný se vyjádřil ke všem možnostem udělení mezinárodní ochrany žalobci, důvod pro její udělení však nenalezl.
10. Žalobce namítl, že má obavy z návratu do Uzbekistánu z důvodu, že nedaleko od jeho místa bydliště ve vlasti je těžen zemní plyn, přičemž v místě pravidelně dochází k únikům plynu a došlo i k několika vážným haváriím, které způsobily úmrtí několika osob.
11. Soud tyto obavy žalobce považuje za relevantní, nicméně se ztotožňuje s posouzením žalovaného, který shledal, že daná situace v oblasti umožňuje návrat žalobce, kdy tamní orgány dotčeným osobám zajišťují pomoc. Soud nezlehčuje závažnost tvrzení žalobce, nicméně z hlediska mezinárodní ochrany lze tuto udělit pouze tehdy, když by místní autority na řešení potíží zcela rezignovaly, nebo by funkčnost státního aparátu byla zcela rozvrácena. Proto byť nepochybně situace místních obyvatel není lehká, soud přihlédl ke zjištěním žalovaného, která nedokládají absenci snahy o zajištění pomoci (např. evakuace), kdy o snaze lokálních autorit věc řešit hovořil ostatně i přímo žalobce.
12. Žalovaný na zjišťování informací nerezignoval, opatřil si zprávu z webové stránky upstreamonline.com ze dne 6. 5. 2025, ze které zjistil, že v Uzbekistánu skutečně došlo ke čtyřem výbuchům plynu na těžebním poli M-25. První dva se odehrály v září 2024, další v březnu 2025, poslední v květnu 2025. při druhém výbuchu v místě zemřely 4 osoby pracující na opravě a několik dalších osob bylo převezeno do nemocnice. Výbuch z března

a května 2025 byl iniciován zapálením unikajícího plynu s cílem snížit dopad úniku na životní prostředí. Ministerstvo energetiky Uzbekistánu uvedlo, že místo vrtu je pod nepřetržitým dohledem ministerstva pro mimořádné situace a regionálních hasičských týmů. Žalovaný si opatřil dále zprávu z webové stránky kun.uz ze dne 4. 11. 2025, dle které podle ministerstva energetiky nepředstavuje únik plynu z pole M-25 žádnou hrozbu, situace zůstává stabilní a pod kontrolou. Po dočasném uhašení plamene, ke kterému došlo dne 2. 11. 2025, byl plyn opět zapálen, aby se zabránilo úniku škodlivých látek do atmosféry. Dle ministerstva je tato metoda plně v souladu s opatřením na ochranu životního prostředí i bezpečností práce.

13. Dále žalovaný zmínil, že sám žalobce popsal, že uzbecké státní orgány na únik plynu z těžebního místa reagují, kdy v případě potřeby provádí starosta obce ve spolupráci s policií v oblasti evakuaci a osobám se zdravotními potížemi je poskytována lékařská péče. Dle vyjádření žalobce jsou v místě nepřetržitě přistaveny 2 – 3 záchranné vozy a jejich počet se v případě potřeby (např. z důvodu silného větru) navyšuje. Důkazem dostupnosti lékařské péče je dle žalovaného rovněž to, že ta byla poskytnuta i otci a dceři žalobce. K tvrzení žalobce o souvislosti úmrtí místních s těžbou plynu žalovaný uvedl, že jde pouze o spekulaci žalobce. Žalovaný doplnil, že vycházel rovněž z Informace OAMP: Socioekonomická situace, ze dne 6. 6. 2025, podle které je v Uzbekistánu primární a pohotovostní péče poskytována bezplatně, péče je na dobré úrovni a pro občany dostupná. V posledních letech se zdravotní péče zlepšuje i ve venkovských oblastech. Žalovaný vycházel rovněž z dalších informací – zpráva Informace OAMP: Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 14. 3. 2025.
14. Žalovaný tedy vycházel ze svých vlastních zjištění, ale reflektoval i tvrzení žalobce.
15. K námitce strojového překladu, který žalovaný zvolil s odkazem na hospodárnost řízení, soud uvádí, že v tomto problému nenalezl. Technické prostředky dnes umožňují zajistit kvalitní překlad i zdarma, přičemž soud má za to, že v dané věci by zajišťování podrobného odborného překladu mělo smysl jen tehdy, když by byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že únik plynu není nijak řešen a představuje skutečné nebezpečí. Důvodná není ani námitka, že autorem použitých odborných zpráv byl sám žalovaný. Zdejší soud se již mnohokrát k této námitce právního zástupce žalobce vyjádřil, přičemž bez dalšího se nejedná o pochybení. Podstatné je, aby podklady žalovaného splňovaly na ně kladené požadavky, což bylo v dané věci splněno. Z rozsudku NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, vyplývá, že shromážděné podklady musí být *(1) relevantní, (2) důvěryhodné, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, (4) transparentní a dohledatelné*. Žalovaný postavil důvody pro neudělení mezinárodní ochrany na podkladech, které splňují tato kritéria. Co se týká náležitého zjištění skutkového stavu, lze poukázat např. za rozsudky ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2019 - 36.
16. Z informací opatřených žalovaným vyplynulo, že sice skutečně v daném místě došlo k několika výbuchům, nicméně potvrdily rovněž to, že situace je nepřetržitě monitorována a prováděná opatření jsou souladná s pravidly pro bezpečnost práce i ochranu životního prostředí.
17. Jak rovněž podotkl žalovaný, žalobce uvedl ve svých jednotlivých vyjádřeních pokaždé jiná čísla, kdy zatímco k žádosti poskytl údaj o tom, že v důsledku havárie plynu dochází k úmrtí přibližně 4 osob měsíčně, dle žaloby má jít o 4 000 osob měsíčně. Žalovaný také dodal, že

žalobce neprokázal souvislost úmrtí těchto osob s únikem plynu. S žalovaným se lze ztotožnit v tom, že údaje poskytnuté žalobcem o počtu zemřelých v důsledku havárie plynu se v údajích k žádosti a v žalobě lišily. Co se týče prokazování souvislosti úmrtí, má soud za to, že i podklady žalovaného byla tato spojitost prokázána, přičemž údaje odpovídají tvrzením žalobce poskytnutým k žádosti, tj. že v důsledku havárie došlo k úmrtí jednotek osob. Je pravdou, že žalobce neprokázal přímo souvislost úmrtí místních s haváriemi plynu, nicméně dopady havárie ve svém kontextu jistě postihují i další okruh osob, které jsou nuceny opakovaně podstupovat evakuaci nebo jsou léčeny v nemocnici apod. To ostatně nepřímou připustil i žalovaný, když uvedl, že v místě jsou přistaveny záchranné vozy.

18. Obavy žalobce nepochybně mají reálný základ, jak plyne z materiálů žalovaného, nicméně z hlediska udělení mezinárodní ochrany se nejedná o skutečnost, která by mohla její udělení odůvodnit, a to z důvodu, že ze strany žalovaného bylo zjištěno, že uzbecké orgány situaci v ohrožených oblastech řeší. To ostatně nepopřel ani sám žalobce, který sice uvedl, že v důsledku úniku plynu měla onemocnět jeho dcera a zemřít jeho otec, nicméně rovněž sdělil, že v místě se pravidelně nachází zdravotní služba, která v případě potřeby převáží lidi do nemocnice. Dále také uvedl, že intenzita potíží často záleží na síle větru, přičemž když je silný, je dle sdělení žalobce zajišťována pro obyvatele evakuace. Dle soudu tedy nejen ze zjištění žalovaného, ale i ze sdělení žalobce plyne, že situace v místě není ze strany tamních orgánů opomíjena, ale je pravidelně aktivně řešena.
19. Pokud jde o dodržování lidských práv v Uzbekistánu, soud uvádí, že dle usnesení NSS č. j. 6 Azs 256/2024 – 37, ze dne 19. 2. 2025: „Podle judikatury Nejvyššího správního soudu mohou azylově relevantní pronásledování i vážná újma brozit též od soukromých osob, avšak v zásadě pouze za situace, že se postižená osoba obrátí s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu (není-li zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout), přičemž tyto orgány neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, nebo již usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009-73, a tam citovaná judikatura). Subjektivní nedůvěra vůči orgánům země původu nepředstavuje důvod pro nevyužití vnitrostátní ochrany, cizinec se však na orgány nemusí obracet v těch případech, kdy informace o zemi původu svědčí o opodstatněnosti takové nedůvěry (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23). [11] Nejvyšší správní soud v nedávné době opakovaně rozhodoval ve věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Uzbekistánu s tím závěrem, že tamní situace (stran ochrany lidských práv) sice nedosahuje standardu západních zemí, avšak v zemi došlo k pozitivním změnám. Obecný poukaz na stav právního státu (stěžovatelem tvrzená korupce a poukaz na pošlapávání lidských práv) nepostačuje k závěru, že by žadatel naplnil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2024, č. j. 1 Azs 186/2024-29, bod 10 a tam uvedená judikatura, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2023, č. j. 2 Azs 20/2022-30). Judikatura Nejvyššího správního soudu se též vyjádřila k tomu, že uzbecký systém umožňuje vyhledat ochranu před jednáním soukromých osob (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2024, č. j. 2 Azs 46/2024-27, nebo usnesení ze dne 25. 6. 2024, č. j. 6 Azs 156/2024-25).“
20. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019 – 36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty,

rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.

21. Jak uvedl Krajský soud v Brně ve svém rozsudku č. j. 34 Az 9/2024 – 33, ze dne 5. 8. 2024: „Při posuzování dostupnosti ochrany v zemi původu je nutno uvážit, zda je poskytovatel ochrany (obvykle stát či subjekty odpovědné za poskytnutí ochrany pod kontrolou státu) ochoten a zároveň schopen ochranu poskytnout. Stát není ochoten poskytnout ochranu zejména tehdy, je-li sám původcem pronásledování nebo vážné újmy, nebo takové jednání toleruje (§ 2 odst. 6 zákona o azylu). Ochrana v zemi původu před hrozbou pronásledování či vážnou újmu musí být účinná, trvalá a dostupná (čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice). Aby bylo možné považovat ochranu v zemi původu za účinnou, musí být zaveden účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo vážnou újmu a žadatel musí mít k této ochraně přístup. Tento přístup je nutno posoudit na základě právních i praktických překážek poskytování ochrany, přičemž tyto překážky mohou souviset s osobní situací žadatele o mezinárodní ochranu, postavením původce pronásledování nebo vážné újmy, případně kulturními rozdíly apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57). Ochrana není dostupná tehdy, pokud žalobce neúspěšně požadoval ochranu u příslušných orgánů v zemi původu nebo je-li zjištěno, že by žalobce ochranu nezískal, ani pokud by o ni požádal. Vyčerpání domácích prostředků nápravy v zemi původu tedy není vždy podmínkou pro zjištění neexistujícího přístupu k ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu. (...) pouhé tvrzení, že žalobce nemá důvěru ve státní orgány v zemi původu, aniž by však konkretizoval, z čeho tato nedůvěra pramení, resp. tvrzení, že prostředek ochrany v zemi původu nepovažuje za účinný, neznámá, že by účinným nebyl, a že by ji nemohl využít ve své situaci.“
22. Připomenout lze také právní větu k rozsudku NSS ze dne 25. 2. 2004, č. j. 5 Azs 38/2003 – 58: „Ekologická katastrofa nepředstavuje důvod pro přiznání azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“ V odůvodnění NSS zmínil: „Především stěžejní důvod, který je zmiňován, totiž neblahé důsledky ekologické katastrofy - havárie na reaktoru atomové elektrárny v Černobylu - byly správně posouzeny jako okolnosti, které neumožňují udělit azyl podle § 12 zákona o azylu. Správní orgán také zvážil, zda lze udělit azyl i podle § 14 zákona a došel k závěru, že na základě posouzení osobní situace a poměrů v zemi její státní příslušnosti neudělí humanitární azyl a pro udělení azylu podle § 13 pak nebyl objektivní důvod. Vlastní rozhodnutí udělit či neudělit azyl z humanitárního důvodu podle § 14 je věcí volného uvážení správního a ve vztahu k výsledku tohoto rozhodnutí není přezkum soudem možný (srov. IV ÚS 532/02). Okolnost, že stěžovatelka pochází z území, kde se udála katastrofa s rozsáhlými ekologickými dopady, není samostatnou kategorií, jež by zakládala sama o sobě důvod pro udělení azylu. Může se tak stát jen za splnění dalších podmínek, jež zákon o azylu předvídá.“
23. V případě žalobce jde o obavy z vážné újmy v souvislosti s činností (dle žalobce ruské společnosti) těžby zemního plynu. Dle soudu neplyne z obsahu správního spisu, že by ochrana žalobci nebyla poskytnuta. Z ničeho také přímo neplyne, že by uzbecký stát či oblastní orgány byly samy původcem potíží. Jsou zde naopak dokumentovány snahy o pomoc obyvatelům. Soud připouští, že tvrzení státu, že je vše bezpečné nepůsobí v kontextu konkrétních zpráv nutně zcela věrohodně, nicméně nelze hovořit o rezignaci na zajištění pomoci. I dle žalobce ostatně je v případě nutnosti zajištěna evakuace, zprávy žalovaného potvrdily sledování situace tamními orgány.
24. Žalovaný dále upozornil na skutečnost, že v problematické oblasti se stále nachází žalobcova rodina. K tomu soud uvádí, že sice může intenzitu tvrzených obav tato skutečnost do jisté

míry pocitově snižovat, nicméně žalobce rovněž objasnil, proč se rodina nemohla dosud přestěhovat, kdy se jednalo dle jeho tvrzení o ekonomické důvody, neboť žalobce sdělil, že jinde v Uzbekistánu nemá zázemí a není zároveň schopen si tam vydělat dostatečné finanční prostředky na případný nájem. Sdělil tedy, že jeho rodina, tj. manželka a čtyři děti, stále žijí v problematickém městě, avšak ve smyslu tvrzení žalobce lze toto vnímat jako nutnost danou ekonomickou situací žalobce, nikoli volbou rodiny.

25. Nejvyšší správní soud opakovaně uvádí, že při posuzování možnosti vnitřního přesídlení je nezbytné hodnotit především faktickou i právní realitu, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Současně musí být zohledněny osobní poměry žadatele o mezinárodní ochranu, celkové poměry panující v zemi jeho původu, dostupnost a účinnost vnitřní ochrany a postavení a bezpečnost žadatele jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení; důkazní břemeno ohledně toho, zda je v konkrétním případě vnitřní přesídlení možné, tíží správní orgán (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 – 93). V právní větě k rozsudku ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74, Nejvyšší správní soud uvedl, že *Při posuzování možnosti vnitřní ochrany [§ 2 odst. 8 in fine zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve spojení s čl. 8 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice (č. 2004/83/ES)] je nutné posoudit čtyři kritéria: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele.*“
26. Ve věci žalobce žalovaný možnost vnitřního přesídlení žalobce neřešil, pouze se žalobce dotazoval při pohovoru, zda by mohl cestou přestěhování své potíže vyřešit. Soud má za to, že z vyjádření žalobce je evidentní, že by možnost přestěhování i zvažoval, nicméně je limitován svou finanční situací, tedy z hlediska dostupnosti vnitřního přesídlení jsou zde pochybnosti, které by mohly být vyvráceny například prokázáním, že je tato varianta pro žalobce možná např. tak, že by stát poskytoval dotčeným osobám nějakou finanční podporu.
27. Soud dále podotýká, že z výpovědi žalobce vyplynuly i další skutečnosti, které jsou rovněž relevantní. Žalobce například sdělil, do EU přijel v roce 2011, respektive 2022 za účelem vydělat si finanční prostředky na opravu rodinného domu, auto a svatbu synů. Dále zmínil, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla poslední možnost, jak si zajistit legální pobyt v EU poté, co neuspěl v Polsku s žádostí o prodloužení pobytového oprávnění, kdy rovněž sdělil, že dříve pracoval na stavbách. Současná pobytová situace žalobce nicméně znamená, že v ČR pracovat nemůže, proto vydělávání finančních prostředků jako důvod dalšího pobytu neobstojí. Žalobce by z ČR nemohl rodinu v Uzbekistánu financovat. Ve vztahu k argumentům žalobce o jeho motivech setrvání v ČR, má soud za to, že ty jsou v nejvyšší míře pravděpodobně ekonomické povahy, kdy žalobce by rád setrval v ČR za účelem výdělků.
28. Žalovaný nenalezl žádný důvod ani pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, k čemuž lze dodat, že veškeré vazby vyjma tvrzené práce na stavbě v ČR, má žalobce ve vlasti, kde zejména má celou svou rodinu. V té souvislosti též soud doplňuje, že institut národního humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu byl zrušen zákonem č. 314/2025 Sb., s účinností od 1. 10. 2025. Žalovaný proto ani nemohl tímto způsobem postupovat a zvažovat udělení humanitárního azylu žalobci.
29. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 4.6. 2026

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce